

Tu nepasirenki sektos.
Sakta pasirenka tave.

Rūko sala

MARIETTE LINDSTEIN

Tarptautinis bestseleris, įkvėptas tikros
autorės patirties scientologijos sektoje

MARIETTE LINDSTEIN

Rūko sala

Romanas

Vertė
KRISTINA JANULYTĖ

PROLOGAS

Jai atrodė, kad nesumerkdama akių tamsoje guli visą amžinybę, laiką skaičiuodama savo kvėpavimu. Įkvėpti užtrunka tris sekundes. Iškvėpti – dar tris. Sekundės virsta minutėmis. O šios – valandomis.

Tamsa tiršta. Joje ištirpsta šešėliai, kontūrai, nematyti net skaitmeninio radijo žadintuvo skaičių. Gulėdama jautėsi besvorė, tarsi plūduriuotų. Tik skaičiavimas neleido užmigti, nors dabar ir taip per daug įsitempusi, kad galvotų apie miegą. Ją kankino abejonės. Nesėkmės baimė vertė nervus gergždėti kaip nesuderinto smuiko stygas, o nerimo šydas raizgė mintis. Reikia kvėpuoti, negalvoti, tiesiog būti ir laukti tinkamo momento.

Ji girdi, kaip silpnas barbenimas į langą perauga į intensyvų tęškenimą. Lyja, nepaisant prognozių. Mintyse keikia meteorologus, nerimaudama – per šlapią mišką bėgti bus sunkiau.

Jau metas. Atsargiai išslysta iš po apkloto ir klaupiasi ant grindų. Apgrai bomis po lova užčiuopia kuprinę, kurioje viskas, ko gali prireikti. Jos teniso bateliai įsispiriami. Gerai, kad nereiks gaišti, varstant raištelius. Ji tyliai apsi- rengia ant kuprinės užmestą striukę ir apsiauna batus. Tipena atsargiai, mažais žingsneliais. Kūnas tarsi nesavas, sunkus.

Vienoje iš lovų pasigirsta murmesys ir ji sustingsta. Mieguistą apsisvertimą palydi lovos spyruoklių girgždesys. Ji laukia, kol vėl pasigirs ramus šnopavimas. Keli paskutiniai žingsniai. Tamsoje apgrai bom randa durų rankeną. Jas atvėrus, iš koridoriaus pliūpteli šalto oro gūsis, nakties šviesa baltas sienas nudažo gelsvai. Koridorių įveikia nepastebimai. Pastūmusi sunkias geležines duris, nusileidžia laiptais į rūšį, kur yra pagrindinė skydinė. Tiesos akimirka – pasiseks

arba ne. Turi tik dešimt, daugiausia penkiolika minučių, kol pastebės, kad jos nėra. Pernelyg gerai žino tolesnę eigą: nurimus pirminiam sąmyšiui, sukvies ir suskaičiuos darbuotojus. Tada prasidės gaudynės.

Aš nebijau. Aš nebijau.

Ji tyliai kartoja šiuos žodžius tarsi mantrą ir porą kartų giliai įkvepia. Dar ne vėlu persigalvoti. Grįžti atgal. Paršliaužti į šiltus patalus. Bet žino – jei neištrūks dabar, to nepadarys niekada, ir ši nepakeliama mintis jos drąsos kibirkštį paverčia liepsna.

Nulenkus elektros pertraukiklio rankeną, pasigirsta trakstelėjimas ir ji atsiduria juodoje tuštumoje, nuo kurios jaučiasi apsvaigusi ir svyruojanti. Remdamasi į sieną, slenka iki avarinio išėjimo ir atidaro duris. Šaltas, drėgnas oro dvelksmas smogia tiesiai į veidą. Lietaus lašai kieme krenta kaip stora užuolaida; jau spėjo permerkti prie pėdų besisiurbiančią žolę.

Bėgdama per balas, ji priklauso nuo atsitiktinumo. Jei laimė nususuks, ją pastebės pro dvaro rūmų langą. Bet aplinkui tylu. Girdėti tik lietaus barbenimas į stogą, nutekamaisiais vamzdžiais sruvantis lietaus vanduo ir jos skubūs žingsniai.

Ačiū Dievui, kopėčios atremtos į sieną.

Turi perlipti kuo greičiau, nes netrukus įsijungs atsarginiai generatoriai, kiemą užlies šviesa ir sienos viršuje išraizgyta spygliuota viela pradės tekėti nukrėsti galinti elektros srovė.

Apgrai bomis tarp aštrios tarsi skustuvo ašmenys elektrinės vielos ieškodama atramos kojai padėti, užlipa ant slidžios sienos.

Šios akimirkos laukė su nekantrumu ir baime. Ten, apačioje, kitoje sienos pusėje, nebus kelio atgal. Kūnu perbėga džiaugsmo pliūpsnis, bet jį greit pakeičia baimė.

Pirma numeta kuprinę, paskui nušoka pati. Per spygliuotą vielą, tolyn nuo pavojų, į tamsą. Nusileidus ant žemės, pėdą perveria skausmas. Ji pasitrina skaudamą vietą ir gėlimas nuslopsta. Akys nerimastingai ieško tako. Ir randa. Leidžiasi juo tarsi pamišėlė, tai praleisdama posūkį, tai per plauką neįlėkdama į krūmus, bet visada grįždama į taką. Bėga užvaldyta adrenalino. Pirmyn. Svarbiausia – pirmyn.

Aš nebijau. Aš nebijau.

Vietovės paviršius nelygus, todėl jai tenka peršokti į siaurą kelią per išilgai išsikišusias susipynusias šaknis ir uolienas. Širdis daužosi, degina krūtinę. Už nugaros likusiame dvare pasigirsta pavojaus signalas. Lapais ima bėgioti prožektorių šviesa. Kurį laiką viskas vyks chaotiškai, paskui visiems ligi vieno bus liepta pradėti medžioklę.

Jos drabužiai permirkę ir sunkūs, kuprinė įsirėžusi į pečius. Pagaliau išvysta pro medžius prasiskverbusią šviesą. Ji arti savo slėptuvės. Labai arti.

Prilėtina, galiausiai sustoja, akimis ieškodama pamesto tako. Staiga iš miško pasigirsta trekštelėjimas.

Širdis akimirką nustoja plakusi, o kūną surakina siaubas.

Jis išnyra iš medžių ir sustoja netoliese. Viskas baigta – nebėra kur bėgti. Aplinkinė vietovė grublėta, abu tako kraštai apaugę.

Užplūsta triuškinantis nusivylimas. Junta, kaip viduriai susisuka į vieną didelį kietą mazgą.

Tai neįmanoma.

Bet vis dėlto įvyko.

Ten stovi jis.

Tolumoje girdisi šunų skalijimas.

Pavojaus signalai.

Paskutinis dalykas, apie kurį pagalvoja, – žodžius tariantis balsas, iš atminties prikeltas ir jau blukti pradėjęs prisiminimas.

Tu niekada, kartoju, niekada iš čia neištrūksi. Susitaisyk su tuo.

Smilkiniai tvinksi.

Mirgančių šviesos pliūpsnių lietus užlieja akis.

Jį seka smarkios svaigulio bangos ir viskas aplinkui panyra į tamsą.

Leidžiu kamanai kurį laiką skraidyti mažame akvariume. Ji piktai zvimbdoma bando ištrūkti, bet tik atsimuša į sienas.

Tada akimirksniui liaujasi ir nutūpia ant patiesto kamštinio kilimėlio.

Lėtai ir atsargiai pakeliu stiklinį dangtį. Sulaikęs kvapą kišu į vidų ranką, kurioje laikau smeigtuką. Vos kelios milisekundės ir kamanė jau prismeigta prie kilimėlio. Ji piktai dūzgia, sukdamasi aplinkui, tarsi šokdama pašėlusį, tačiau beprasmišką šokį. Kaip paklaikusi plazdena sparneliais, bet ištrūkti nepajėgia. Kilimėlį su kamanė išimu iš akvariumo, pasidedu priešais ir paimu pincetą.

Lili spokso į mane išsižiojusi, liežuviu laižydama apatinę lūpą. Jos akysse bandau įžvelgti baimę ar panieką – bent kažką, bet viskas, ką matau, tėra tuštuma, žvilgsnį įsiurbianti bedugnė.

Bet grįžkime prie kamanės.

Iš pradžių nutraukiu sparnus, paskui – kojas. Neskubėdamas išdėliojau kūno dalis priešais Lili ant stalo. Kvaila kamanė nesiliauja dūzgusi ir dabar jau tik kūnu sukasi aplink smeigtuką dar tikėdamasi išsivaduoti.

– Kodėl tai darai? – klausia ji.

– Nes linksma, – atsakau.

– Linksma? Žiūrėti kaip ji kankinasi?

– Ne. Stebėti tavo veidą.

Sulaikau kvapą supratęs, kad ji truputį dreba.

Štai kaip viskas prasidėjo. Nuo vienos mažytės kamanės.

I

Tamsios bangos sūpavo mažą keltą. Krantas buvo netoliese, bet salos nesimaitė – rytinis rūkas tarsi sunki antklodė užklojo jūrą, panardindama horizontą ūkanose.

Sofija pajuto palengvėjimą, kai užnugaryje likęs uostas pasislėpė po rūko marška. Ji norėjo atsiriboti nuo Elio. Džiaugėsi bent trumpam galėdama pabūti be jo.

Jūdvių santykiuose visada buvo kažko beprotiško, laukinio. Prie nelaimės vedančios savotiškos įtampos. Jo nesugyvenamas charakteris nuo pat pirmos akimirkos turėjo atkreipti jos dėmesį, tačiau iš pradžių jis kėlė žavesį. Jie ginčijosi dėl visko, kol galiausiai santykiai baigėsi skyrybomis ir jo kerštu internete. Tai ją taip išblaškė, kad vos per plauką išlaikė paskutinį studijų egzaminą.

Šių peripetijų įkarštyje Sofija elektroniniu paštu gavo kvietimą dalyvauti Franco Osvaldo paskaitoje. Būtent dėl šios paskaitos juodvi dabar čia, kelte, pakeliui į nežinomą salą vidury salyno.

Vilma, geriausia Sofijos draugė, plaukė kartu ir įsistebeilijusi žvelgė į viską aplinkui apgaubusį rūką. Juto viena kitos su nerimu sumišusį jaudulį, kurį kėlė saloje laukianti nežinomybė.

Tą rytą, kai į elektorinį paštą sulaukė kvietimo į paskaitą, Sofija naršyklėje rinko frazes „ateities planavimas“, „karjeros perspektyvos“, kol galiausiai padarė išvadą, kad internetinė paieška yra bejėgė šiais klausimais. Perskaičiusi laišką, pirmiausia nustebo, kodėl šis nepateko į šiukšliadėžės aplanką.

Jame buvo rašoma: „Franco Osvaldo paskaita apie „ViaTerra“. Norintiems eiti Žemės keliu.“

Kaip jis taip sugeba? Keista, bet apie jį, Francą Osvaldą, žinojo ir anksčiau, daugiausia iš nuogirdų universitete. Jis atsirado tarsi iš niekur, skelbdamas savo švaraus gyvenimo filosofiją, pavadintą „ViaTerra“*. Tiesa, jaunų merginų būreliuose, kalbant apie Osvaldą, dažniau aptarinėtas jo patrauklumas ir paslaptinumas.

Ji perskaitė laišką dar kartą, kad įsitikintų, ar renginys tikrai nemokamas. Juk nieko blogo nenutiks, jei nueis pasiklausyti to Osvaldo, taigi persiuntė kvietimą Vilmai, ir ši nedvejodama sutiko. Tuo metu jos viską darė kartu.

Jos atvyko prieš pat paskaitos pradžią ir rado atsisėsti tik priekinėje sausakimšos salės eilėje. Virš scenos pakabintas plakatas didelėmis žaliomis raidėmis skelbė: „*ViaTerra*: mes einame Žemės keliu“. Pati salė nebuvo apkrauta daiktais, galėjai justį valymo priemonių kvapą.

Lydimas nuostabos atodūsių, vilnijančių susirinkusiųjų gretose, Osvaldas užlipo ant scenos, stumdamas karutį, iki kraštų pripildytą kažko balto – miltų ar cukraus. Įžiūrėti, kas ten, buvo sunku, nes visa šviesa buvo nukreipta į scenos centrą, o jis pats skendėjo prietemoje. Šalia Sofijos sėdinti moteris sunkiai atsiduso, o už jos kažkas sušnabždėjo: „Kas čia dabar?“

Jis pastatė karutį ir, prieš lipdamas ant pakylės, akimirką padelsė.

– Cukrus, – tarė. – Štai kiek tipinė šeima jo suvartoja per tris mėnesius.

Po tokių žodžių Sofija pasigailėjo atėjusi ir jau buvo bekyianti išeiti. Jausmas buvo toks stiprus, kad jai iš nervų ėmė trūkčioti kojos. Jai dabar derėtų ieškoti darbo, o ne klausytis paskaitos. Osvaldas kėlė erzulį.

Jis buvo aukštas ir gerai sudėtas, ant juodų marškinėlių vilkėjo pilką švarką. Juodus plaukus susirišęs į uodegėlę. Įdegis atrodė nenatūralus, bet jam tiko. Jis kūrė padoraus ir rafinuoto žmogaus įspūdį, nors tuo pačiu galėjai justį kažką primityvaus, netgi gyvuliško. Bet viską nustelbė jo tvirta laikysena scenoje, privertusi auditoriją net virpėti iš nekantrumo.

* Verčiant pažodžiui iš lotynų kalbos organizacijos pavadinimas reiškia „Žemės kelias“ (čia ir toliau – vert. past.).

Akimirką stovėjo tylėdamas. Susirinkusieji nurimo, įsivyravo laukimo nuotaika. Tada pradėjo kiek svaiginančiu tempu, kuris, jam kalbant, tik dar labiau augo. Jo balsas aidėjo kaip ginklo šūviai. Susirinkusiai miniai jis rodė skaidres, kaip atrodo toksinų ir streso paveiktos smegenys, nervų sistema, plaučiai, suglebę kūnai.

Sofija pradėjo suprasti, apie ką jis kalba, – jo „atgal-prie-motinos-Žemės“ filosofiją, skelbiančią, kad blogio šaknys slypi visame, kas nenatūralu ir sukurta žmogaus.

– Dabar padarysime pertrauką, – netikėtai pranešė. – Po jos papasakosiu apie sprendimo būdus.

Antroje paskaitos dalyje jis kalbėjo ramiai, susikaupęs. Pasakojo apie miegą visiškoje tamsoje, švaraus vandens ir organiško maisto svarbą. Nors jo pateikta informacija nebuvo nauja ar sensacinga, bet iš jo lūpų skambėjo neįtikėtinai novatoriškai.

– Mūsų programoje yra ir dvasinis elementas. Tik ne toks, kokį įsivaizduojate, tad atidžiai klausykitės.

Jis akimirkai nutilo ir Sofijai regėjosi, kad jis stebilija tiesiai į ją; ji susigūžė kėdėje. Jis sukoncentravo žvilgsnį į ją ir tęsė:

– Ar nepavargote nuo aplinkinių pamokymų gyventi čia ir dabar? Mes turime nustoti klausytis nukvakėlių religinių išvedžiojimų, skelbiančių, kad svarbiausia – dabartis. Turime liautis pirktę knygas ir lankę kursus, kuriuose mus moko sėdėti užsimerkus ir giliai kvėpuoti. „ViaTerroje“ mes neišsižadame praeities. Priešingai – iš jos semiamės stiprybės.

Sofijos ranka pakilo nė neatsiklausus savo šeimininkės leidimo.

– Bet kaip jums tai pavyksta?

Osvaldo veidą nušvietė šypsena.

– Kuo tu vardu?

– Sofija.

– Sofija, džiaugiuosi, kad paklausei. Atsakymas mūsų tezėse. Fizinė programa skirta rūpintis kūnu, o tezės atsakingos už dvasinę dalį. Paprastai sakant, jos moko, kaip pasisemti stiprybės iš visko, net neigiamų ir nemalonių prisiminimų.

– Bet kaip?

– Kad suprastum, turi perskaityti tezes. Svarbus vaidmuo tenka intuicijai. Kai žmogus liaujasi neigti praeitį, išnyksta visi kliuviniai. Jis tampa laisvas ir gali vėl pasikliauti savo intuicija.

– Ar tos tezės laisvai prieinamos perskaityti?

– Žinoma, bet tik tada, kai pereisi visą programą. Mūsų centras įsikūręs vakarinėje Rūko salos dalyje, Bohusleno krante, tapusiame prieglobsčiu, kur visiems norintiems padedame rasti pusiausvyrą. Įsigilinti į tezes galima tik atsi-ribojus nuo įvairiausių išorinių trukdžių. Todėl mūsų centras saloje.

Už Sofijos sėdėjęs vyras pakėlė ranką.

– Ar jūs religinė bendrija?

– Ne, tiesą sakant, mes pirmoji antireliginė organizacija.

– Antireliginė? Ką tai reiškia?

– Reiškia, kad pas mus viskas priešinga tam, dėl ko nekenti religijos, – atsakė Osvaldas.

– Negaliu pakęsti, kad daugelyje religijų meldžiamasi Dievui.

– „ViaTerroje“ Dievui nesimeldžiam. Mes realistai, tvirtai stovintys ant žemės.

Pirmoje eilėje iš savo vietos pakilo apkūni raudonplaukė moteriškė.

– Nekenčiu visų tų kvailų knygų ir raštų, kuriuos esame priversti skaityti. O perskaičius, dar tais paistalais ir tikėti.

Po tokių jos žodžių salė prapliupo juokais.

– „ViaTerroje“ mes neturime knygų. Tik kelias nesudėtingas tezes, kuriomis vadovaujamės. Bet jų skaitymas – kiekvieno asmeninis reikalas.

Tai tęsėsi dar kurį laiką. Osvaldas mikliai rasdavo atsakymą į kiekvieną klausimą. Jam puikiai sekėsi.

Tada iš vietos pakilo dailų juodą kostiumą vilkintis vyras su apskritais akiniais.

– Ar turite mokslinių įrodymų viskam, apie ką kalbate? Ar tai įrodyta mokslu, ar tai tik kultas?

– Viskas, ką darome, pagrįsta priežastimi. Tai, apie ką kalbu, nesusiję nei su mokslu, nei su religija. Bet svarbiausia, kad tai veikia, ar ne?

– Iš kur mums žinoti, kad tavo sapalionės veikia?

– Atvyk ir pats įsitikink. Arba paneik.

– Gal kitą kartą.

Taręs šiuos žodžius, vyras prisiskynė kelią pro kėdžių eiles ir išėjo iš salės.

– Gaila, – gūžtelėjo pečiais Osvaldas. – Tęskime toliau su tais, kam tikrai įdomu.

Paskaitai pasibaigus, pilkais kostiumais vilkintys jaunuoliai palydėjo dalyvius į didelę drabužinę, kurioje palei sienas stovėjo keli stalai. Išdalijo tušinius ir anketas. Lieknas vaikinys juodais atgal sulaižytais plaukais ir ožio barzdele prislinko prie Sofijos ir Vilmos dar prieš joms spėjant užpildyti lapus. Vos tik jos baigė, šis godžiai juos ištraukė iš rankų. Juodvi įsiliejo į susirinkusiųjų minią, šnekučiavosi su keliomis jų metų merginomis.

Tada staiga tarsi iš niekur išniro jis. Stovėjo už Sofijos. Vilma jį pastebėjo pirma ir iš netikėtumo krūptelėjo. Sofijai atsikus, jis stovėjo visai greta. Tik dabar, jiems stovint vienas prieš kitą, ji pastebėjo, koks iš tiesų jis jaunas. Dvidešimt penkerių, daugiausia – trisdešimties. Oda lygi, išskyrus kelias ryškias raukšles kaktoje. Platus žandikaulis su vos pastebima barzdele suteikė vyriškumo švelniems veido bruožams. Ir tankūs tamsūs antakiai. Bet pirmiausia dėmesį pritaustė akys. Įtemptas žvilgsnis vertė jaustis nepatogiai. Nosį kuteno stiprus losjono po skutimosi kvapas – pušies ir citruso. Jis išsiskyrė iš kitų. Ir, stovint taip arti, to buvo tiesiog neįmanoma nepastebėti.

Jis stovėjo netardamas nė žodžio ir per ilgai užsitęsusi tylą darėsi nejauki. Sofijos dėmesį patraukė rankos. Ilgi, ploni, trumpai nukirptais nagais pirštai. Jokio žiedo. Veido išraiška neįskaitoma. Ji nurijo seiles, bandė sugalvoti, kaip pradėti pokalbį, bet nesisekė, liežuvis buvo surakintas.

– Sofija, man pasirodė, kad turi daugiau klausimų, – jis pagaliau nutraukė tylą, pabrėždamas jos vardą.

– Ne. Tiesiog buvo įdomu, – jos balsas skambėjo šiurkščiai ir kimiai.

Jis kilstelėjo antakius ir trūktelėjo lūpų kampučius, tarsi jie būtų bendros paslapties siejami du sąmokslininkai. Jis puikiai suprato, kad yra išvaizdus, ir tai ją erzino.

– Aplankyk mus. Man bus be galo smagu aprodyti mūsų centrą. Jokių įsipareigojimų, tik ekskursija po apylinkes.

Ištiesė jai vizitinę kortelę. Žaliai baltą, su iškilusiomis raidėmis.

– Šis numeris – mano sekretorės Madlen. Paskambink ir rezervuok laiką.

Kurį laiką kortelę laikė stipriai suspaudęs, kad ji negalėtų jos ištraukti iš rankos. Akys žybtelėjo ir jis atleido pirštus. Sofija jau taikėsi atsakyti, bet jis, nelaukęs jos atsakymo, apsisuko ir patraukė minios link. Vilma truktelėjo draugei už rankovės.

– Baik spoksoti. Gal aplankykime ir apžiūrėkime tą salą? Kas blogo gali nutikti?

Ji porą kartų atsikrenkščia. Nelabai žino, nuo ko pradėti.

Aš tiesiog į ją spoksau. Žinau, kad tai verčia jaustis nepatogiai ir tuo mėgaujuosi.

– Mes negalime įklimpti, – sako ji. – Tai gali būti pavojinga...

– Ar ne čia visas įdomumas?

– Taip, bet... Supranti, ką noriu pasakyti.

– Ne, nesuprantu. Sakyk.

– Nenoriu, kad liktų mėlynės.

Prunksteliu.

– Tai užsivilk megztinį aukšta apykakle. Nebūk tokia baikštuolė. Tau juk patinka, ar ne?

Ji nuleidžia akis, atrodo tokia nekalta. Tai kažkas naujo. Jos baimė. Ji skverbiasi iš jos ir žadina manyje geismą. Bemaž susijaudinu.

Turiu porą kartų giliai įkvėpti, kad susitvardyčiau nepagriebęs ir stipriai nepapurtęs.

Ji yra mano. Aš ją visiškai valdau.

Ji paklūsta mano valiai kaip žolė vėjui. Atsuku jai nugarą.

Juntu, kaip grimzta į vakuumą.

Galvoju apie laukiančią naktį.

– Panele, ar miegate? – paklausė kelto kapitonas Edvinas Bjorkas, apkūnokas vyras su žandenomis ir vėjo nugairintu veidu. Kvepėjo dyzelinu ir jūros dumbliais. Per kelionę Sofija ir Vilma spėjo su juo susidraugauti. Užkalbinta Sofija grįžo iš paskaitos prisiminimų ir pažvelgė į pašnekovą.

– Ne, nemiegu, tik mąstau, ar vasarą čia visada taip ūkanota.

– Rūkas čia – įprastas reiškiny, – atsakė Bjorkas. – Rūko sala ji vadinama ne be priežasties. Bet jis dar tankesnis rudenį. Kartais tampa toks tirštas, kad negaliu priešvaruoti kelto. Ką judvi veiksite saloje?

– Plaukiame aplankyti dvare įsikūrusios „ViaTerros“.

Bjorkas suraukė nosį.

– Būkite atsargios. Ta vieta prakeikta.

– Tu juk nerimtai, taip? – paklausė Vilma.

– Nejuokauju. Dvare vaidenasi grafiėnė. Mačiau savo akimis.

– Papasakok.

Paprašytas jis pradėjo pasakoti su tokiu įsijautimu ir užtikrintumu, kad Sofiją ėmė krėsti šurpas. Rūkas užlindo po jos drabužiais ir nusileido ant odos tarsi šaltas apklotas. Jam kalbant, jai prieš akis vaizdiniai keitė vienas kitą. Kraupūs vaizdiniai, kurių niekaip negalėjo pamiršti.

– Dvaras pastatytas XX a. pradžioje. Tokių pastatų šiame salyne nėra daug, nes vietiniai dažniausiai buvo žvejai ir laivų statytojai. Grafas Bėrenšteinas užsispyrė čia gyventi ir pastatė dvarą. Bet jo žmonai, grafiėnei, čia nepatiko. Ji dažnai keldavosi į žemyninę dalį, kur slapta susitikdavo su laivo kapitonu. Vieną naktį, kai rūkas buvo tirštas kaip niekada, kapitono laivas užplaukė ant

seklumos ir paskendo visai netoli salos. Tai įvyko žiemą, vanduo buvo ledinis ir visai plaukusieji keltu žuvo. Tai buvo didelė tragedija.

– Ši istorija tikra ar tik legenda? – pertraukė ją Vilma.

– Kiekvienas žodis – gryniausia teisybė. Klausykit toliau, nes mes artėjame prie kranto, greit turėsiu jus palikti ir prišvartuoti keltą.

Jos abi nuščiuvo, leisdamos Bjorkui tęsti.

– Sužinojusi, kas nutiko, grafiene užlipo ant uolos, vietinių vadinamos Velnio uola, ir, žengusi žingsnį, pradingo lediniuose vandenyse, – Bjorkas pasitaisė kepurę ir palingavo galva. – Kai grafas sužinojo, jam pasimaišė protelis – jis padegė dvarą ir paleido kulką sau į galvą. Jei ne tarnai, turbūt viskas būtų sudegę iki pamatų. Jiems pavyko išgelbėti pastatą ir grafo vaikus, bet šeimnininkas jau buvo negyvas. Po laivo tragedijos švyturyje įtaisyta rūko sirena. Prietaringi gyventojai tiki, kad, jai gaudžiant, grafiene stovi ant Velnio uolos ir kviečia savo mylimąjį. Žmonės teigia ją matę. Bet tik kai žemę apraukia rūkas. Ji pasirodo jau daugelį metų.

– Tai tik jų vaizduotė, – suabejojo Sofija.

– Nebūčiau toks tikras, – atsakė Bjorkas. – Ji atrodo visai kaip gyva, tikėk manim. Tuo tarpu dvare likę gyventi grafo vaikai susirgo, o tvartai sudegė. Prakeiksmas juos persekiojo daugelį metų, kol grafo sūnus nebeiškentė ir persikėlė kitur. Dvaras kelerius metus stūksojo apleistas.

– O tada?

– Nelaimės tęsėsi. XX a. 10-ojo dešimtmečio pabaigoje namą nusipirko gydytojas ir gyveno jame su dukra. Šiai vietai jis turėjo didelių planų – norėjo paversti dvarą poilsio namais. Bet jo dukra sudegė viename tvartų kilus gaisrui. Visi sako, kad tai nelaimingas įvykis, bet manęs neapgausi, ta vieta prakeikta, – Bjorkas pakėlė pirštą. – Tai dar ne viskas. Panašiu metu nuo Velnio uolos nušoko berniukas, prasiskėlė galvą ir nuskendo. Srovė jį pasiglemžė. Nuo tada nardyti nuo uolos uždrausta.

Sofija akylai stebėjo senį, laukdama, kol šis išsidaus, kad visa ši istorija tėra grynas pramanas, bet negalėjo rasti nė menkiausios užuominos. Kodėl Osvaldas norėtų steigti būstinę tokioje vietoje? Atrodė neįtikima.

– Ar galima apžiūrėti švyturį ir užlipti ant tos uolos? – paklausė Vilma.